

WEK MIJN ZACHTHEID WEER

DATUM	13 september 2020
VOORGANGER	Anneke Grunder o.p.
EERSTE LEZING	Sirach 27, 30 – 28, 1 – 7
EVANGELIE	Mattheus 18, 21 – 35

OVERWEGING

Petrus vraagt het in alle onschuld: hoe vaak moet ik vergeven? Tot zeventig maal toe? Het is of hij zeggen wil:

er is toch ook een eind aan onze vergevingsgezindheid? En wie van ons herkent dat niet?

Maar Jezus is onverbiddelijk: 'Tot zeventig maal zeven maal moet je vergeven!' Zeven is in de bijbel het getal van de volheid... Daar moeten we zelfs compleet aan voorbij denken. Vergeving wordt eindeloos gevraagd!

Worden we dan opgeroepen om heilig boontje te zijn? Een Jan Doedel die maar goedgelovig met zich laat sollen?

Alsof goedgelovig zijn ons tot goede gelovigen zou maken. De reactie van de koning in de parabel die Jezus ons vertelt lijkt in eerste instantie in die richting te gaan. Hij scheldt de rentmeester heel makkelijk zijn grote schuld kwijt. Maar als hij hoort hoe deze dienaar handelt naar zijn medemens treedt hij rigoureuus op. Hij laat de rentmeester zijn hele schuld terug betalen. Waarom die uitersten... wat is hier aan de hand...

Zeventig maal zeven maal vergeven. Eindeloze vergevingsgezindheid wordt van ons gevraagd in onze omgang met onze medemens. Maar als Jezus met een parabel als uitleg komt kantelt het perspectief. Dan staat niet onze houding naar degene die wij moeten vergeven centraal, dan staan wij zelf als rentmeesters voor de koning. De koning die alles bestuurt en omvat: de Eeuwige zelf. En wij moeten rekenschap afleggen over de vraag hoe wij met het kapitaal van de liefde zijn omgegaan. En dan blijkt dat wij bij God, die ons eindeloos liefheeft, in de schuld staan.

Want zijn liefde voor ons is veel groter dan wat wij ooit kunnen 'verdienen'. Als God met die maat zou meten, zou hij ons veel zuiniger van liefde voorzien, want wij schieten voortdurend tekort. Maar, zo zegt Jezus, dat zal de koning niet doen: want bij liefde hoort vergevingsgezindheid, mildheid, barmhartigheid. Zijn liefde is eindeloos...

Wij hoeven dus Gods liefde niet te 'verdienen'. Die is er altijd en wij zullen die ervaren, als wij oprecht onze weg naar God en onze medemens zoeken. We maken fouten op die weg, dat is onvermijdelijk. We zijn nu eenmaal mensen.

Een kind uit de voorbereidingsgroep voor de eerste communie zei het helder: 'het is juist goed dat we fouten maken. Dan weten we hoe het níet moet. Maar dan moeten we proberen het niet opnieuw fout te doen!'

Een levensles van een achtjarige! (en zijn ouders!) Dit kind maakt ons in een zin duidelijk dat de koning wel goed is,

maar geen Jan Doedel die met zich laat sollen. En dat heeft twee hele goede redenen.

De eerste wordt door Sirach nadrukkelijk genoemd: Wie wrok koestert tegen een ander zet zichzelf gevangen.

Als wrok aanhoudt werkt het in hem als een vergif dat zijn leven verzuurt. En dat is zonde in de dubbele zin van het woord. Bidden om vergeving voor zichzelf is dan niet meer dan een middel om een gunst te verkrijgen, niet om in het reine te komen met God. Sterker nog: die mens sluit zich af voor de Barmhartige, en kan zijn liefde niet echt ontvangen. Wat een gemiste kans voor jezelf als je in wrok om blijft zien. De rentmeester in het de parabel geeft daar blijk van. Het kan gelukkig ook anders gaan. Soms brengt juist heftige pijn daarbij de grootste wijsheid voort. Zoals die vrouw in Rwanda die was verkracht door een soldaat en een kind van hem baarde. Zij zei: dat kind is ook van mij. Als ik het ga haten om wat mij gebeurd is, haat ik ook mezelf. Als ik het probeer lief te hebben geef ik het leven en kan ik ook met meer zachtheid met mezelf omgaan. Zo bevrijdde ze zich - met vallen en opstaan - van wrok en pijn en gaf ze haar kind en zichzelf toekomst. Ik vind dat groots.

Daarmee zijn we aangeland bij de tweede reden waarom wrok gevaarlijk is: we kunnen daarmee onze naaste ernstige schade berokkenen. We zien het in de parabel gebeuren: de rentmeester, zelf van een last bevrijd, stelt harde eisen aan de medemens die hem heel veel minder schuldig is dan hij zijn koning schuldig is.

Hij neemt de man in de wurggreep, knijpt hem de keel dicht, snijdt hem de adem af, de adem die van God komt:

*Gij zijt de lucht om mij heen,
Ik adem u in anders sterf ik.*

Zo maakt hij de man 'van God los'. Dat is ook nu soms bikkelharde werkelijkheid! We zien het bv. gebeuren in de ellende die financiële schulden kunnen veroorzaken door boete op boete, rente op rente die het werkelijke schuldbedrag soms doen verdrievoudigen. Zo help je iemand niet om verantwoordelijkheid te nemen voor zijn uitgaven. Mensen krijgen dan geen lucht meer, verliezen creativiteit om oplossingen te zoeken, raken depressief en van het leven afgesloten en daarmee van de Eeuwige zelf.

Daarom accepteert de Eeuwige ten enenmale niet dat we iemand geen nieuwe kans gunnen als die oprecht fouten erkent. Hi accepteert het niet om die ander, maar evenzeer om onszelf! Want wie echt liefde ontvangt die wordt zacht en liefdevol naar anderen. Maar is het erkennen van fouten een spel om puur gewin, doet het niets ten goede met je binnenkant en je gedrag naar anderen, dan wordt je wereld hard en kil. Dan sta je buiten Gods Koninkrijk..

Zo iemand heeft echt iets uit te zoeken.

Dat we bij elkaar onze zachtheid wakker mogen roepen, dat we als gemeenschap en in ons dagelijks leven mogen groeien in barmhartigheid en mildheid en in verantwoordelijkheid voor elkaar. Dat we meer en meer mogen worden wie we zijn: het lichaam van Christus.